

Arrest

nr. 86 099 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B van 5 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 24 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, hiervoor dient betrokkene een ononderbroken verblijf sedert tenminste 14.12.2004 aan te tonen. Betrokkene legt slechts één getuigenverklaring voor, deze van dhr. N. K. (...) d.d. 08.09.2009, die het verblijf sedert tenminste 14.12.2004 zou kunnen aantonen. Aangezien deze loutere verklaring, met bovendien een gesolliciteerd karakter gezien deze in functie van betrokkene werd opgesteld, het enigste document is in het administratief dossier van betrokkene of aangedragen door betrokkene en niet gepaard ging van bewijsstukken, wordt het verblijf van betrokkene als niet bewezen geacht en kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A. De verklaring van M. H. (...) is ongedateerd en bijgevolg is het onmogelijk op te maken sedert wanneer ze betrokkene zou kennen. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden om het verblijf sedert tenminste 14.12.2004 aan te tonen.

Betrokkene wenst nog beroep te doen op het criterium andere prangende humanitaire situaties en haalt aan dat zijn broer legaal in België zou verblijven. Betrokkene legt echter noch bewijzen van verwantschap voor, noch verduidelijkt hij waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands wenst te spreken, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een preciaire situatie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een preciaire situatie volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, hij legt alleszins geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.”

Op 5 april 2011 wordt in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Waar de verzoekende partij in haar enig middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing argumenteert dat:

“Bij beslissing dd 24/01/2011 werd de regularisatie aanvraag van verzoeker ten onrechte ongegrond verklaard.

Deze beslissing werd op een eenzijdige wijze genomen, op basis van vermoedens.

Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een wettelijk toezicht uit te oefenen op de materiële motiveringsplicht van de DVZ.

In haar beslissing dd. 24/01/2011 waartegen beroep is de DVZ niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens; zij is overgegaan tot een arbitraire interpretatie van de meegedeelde stukken. Bijgevolg heeft DVZ op grond van deze arbitraire motivering een onredelijk besluit genomen.

DVZ besliste : " Betrokkene legt slechts 1 getuigenverklaring voor, de van de heer N. K. (...) dd. 08/09/2009, die het verblijf sedert ten minste 14/12/2004 zou kunnen aantonen. Aangezien deze loutere verklaring, met bovendien een gesolliciteerd karakter gezien deze in functie van betrokkene werd opgesteld, het enigste document is in het administratief dossier van betrokkene en aangedragen door betrokkene en niet gepaard ging van bewijsstukken, wordt het verblijf van betrokkene als niet bewezen geacht en kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A"

Dat nochtans :

1. DVZ ook beschikte over andere meegedeelde documenten waaruit volgt dat verzoeker al voor 2004 in België aankwam.

Immers zowel copie van het nieuwe als van het oude nationaal Paspoort werden meegedeeld. Dit oude Paspoort werd afgeleverd in Pakistan, (...) op 24/04/2001. (meegedeelde stuk 3) Verzoeker reisde met dit Paspoort.

2. Van de verklaring van de Heer N. K. (...), wordt ten onrechte voorgehouden dat deze "niet gepaard ging van bewijsstukken".

Er wordt niet verder aangeduid om welke bewijsstukken het al dan niet zou moeten gaan. Op deze loutere arbitraire beweringen kan verzoeker dan ook geen verweer voeren, zodat ze als onredelijk en onvoldoende bewijskrachtig moeten geweerd worden. Nergens wordt vermeld in de instructie van 19 juli 2009 dat getuigenverklaringen van personen die verzoeker tijdens een bepaalde periode gekend hebben, moeten vergezeld worden van bijkomende bewijsstukken.

De verklaring van de heer N. K. (...), is een bewijsstuk op zich en vermeldt op duidelijke wijze

1. De identiteit van de Heer N. K. (...), oa. fotocopie van zijn ID kaart

2. De hoedanigheid van de Heer N. K. (...), oa. de verwijzing naar de website van de betreffende Cricket Club

Hierbij is het niet relevant of de DVZ beschikte over al de nodige informatie doch is het relevant of de DVZ had kunnen beschikken over de juiste informatie indien zij haar beslissing op een zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben. De volledige informatie kon immers op een eenvoudige wijze bekomen worden. Het volstond immers om de website van de betreffende Cricket Club te consulteren. DVZ heeft het dossier op een onzorgvuldige wijze afgehandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. (Rvstate nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker werd niet gehoord, alhoewel DVZ daartoe de mogelijkheid had, om zo meer duidelijkheid te krijgen over bv. zijn lidmaatschap bij de cricket Club.

Indien verzoeker bv. werd gehoord alvorens de beslissing te nemen of aan verzoeker te betekenen op 05/04/2011, was hij zelf in de mogelijkheid geweest om de nodige info mee te delen.

De instructies dd. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet leggen aan verzoeker op om te bewijzen dat hij voldoet aan het criterium dat hij inroept, doch leggen op het vlak van de bewijsvoering geen enkele voorwaarde op, zodat deze bewijsvoering vrij is. Er worden oa. geen voorwaarden opgelegd over het aantal bewijsstukken dat verzoeker zou moeten meedelen, noch over de aard van het bewijsstuk, noch over de wijze waarop dit bekomen werd, noch over de bronnen van de bewijzen.

Door te stellen, dat geen gesolliciteerde bewijzen kunnen meegedeeld worden; door te stellen dat verklaringen moeten gepaard gaan met bewijsstukken, voegt de DVZ op arbitraire wijze voorwaarden toe aan de bewijsvoering die niet gesteld werden in de instructie en die verzoeker niet op voorhand kende zodat hij niet overeenkomstig kon handelen. Dit getuigt van een onredelijk en arbitrair overheidsbeleid.

De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349)

De meegedeelde verklaring van de heer (...), waaruit het verblijf van verzoeker sedert 2003 blijkt, is een geloofwaardig bewijs. Er is geen enkele reden voorhanden om hieraan te twijfelen.

De geloofwaardigheid ervan wordt nog ondersteund door de uitgiftedatum, 24/04/2001, van het 1° Nationaal Paspoort van verzoeker, waarvan tevens copie werd bijgevoegd.",

blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Overwegende dat de hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar vóór te brengen, los van een wettelijke bepaling, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat dergelijke beslissing immers niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar voortvloeit uit de toepassing van de wet op de aanvraag van de verzoekende partij, waarbij deze laatste, haar standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233).

Het middel is ongegrond.

2.2. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de verzoekende partij dat:

“- *overschrijding - afwending van macht - onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor aflevering van een bijlage 13 - misbruik van recht*

- *Schending rechtszekerheidsbeginsel*

Ook hier heeft DVZ zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen. In casu heeft DVZ geen gebonden bevoegdheid. Zij had het verdere verloop van de procedure kunnen afwachten alvorens over te gaan tot de betekening van het bevel.

De procedure voorziet immers dat de proceduremogelijkheden van verzoeker nog niet uitgeput zijn, gelet op de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing is bijgevolg nog niet definitief. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd minstens voorbarig afgeleverd.”

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Daarenboven heeft de verwerende partij *in casu* eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Des te meer dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS